

15 Dec. 1916.

No. 24.

21e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

En de dienstknechten van God zullen voortgaan, zeggende met luider stemme, Vreest God, en geeft Hem heerlijkheid, want het uur Zijns oordeels is gekomen: En aanbidt Hem, die den hemel, en de aarde, en de zee, en de fonteynen der wateren gemaakt heeft.

Openbaring, vernieuwd gegeven in de laatste dagen.

TOESPRAAK

van

Pres. Joseph F. Smith, in de openingsvergadering
van de halfjaarlijksche Conferentie, 1.1. October gehouden in den
Tabernakel te Salt-Lake-City.

(vervolg van blz. 364),

De Heere zegene u. Van uit de diepten mijner ziel zegene ik u; ik houd het recht, de sleutelen en het gezag van het patriarchale priesterschap in de Kerk. Ik heb een recht om patriarchale zegeningen uit te spreken, omreden ik de sleutelen en het gezag daarvan houd. Het is aan mij en aan mijne medegenooten gegeven geworden om patriarchen te verordineeren en hen terzijde te zetten, om zegeningen aan het volk te geven, om hen te vertroosten door beloften in wijsheid gemaakt, en door de inspiratie van den Geest van God, van de gunsten en genaden van den Heer, opdat zij sterker mogen worden in het doen van goede werken, en hunne hoop moge worden verwezenlijkt en hun geloof vermeerderd. En ik zegene u, mijne broeders en zusters in de zaak van Zion, met heel mijne ziel en door het gezag van het priesterschap wat ik houd. Ik houd het priesterschap van het apostelschap, ik houd het hoogere priesterschap wat is naar de orde van den Zoon van God, en wat ten grondslag ligt aan alle priesterschapen, en het grootste tevens is van alle, omreden de apostelen, de hoogepriesters en de zeventigers allen hun gezag en hunne voorrechten ontleenen aan het priesterschap wat is naar de orde van den Zoon van God. Alle autoriteit komt van dat hooge priesterschap. Ik profeteer dat de zegeningen van den Heer op Zijn volk zullen zijn door heel de uitgestrektheid van ons heerlijk land, en op het volk van deze natie, wanneer dat volk namelijk recht wil doen. Meer in het bijzonder nog zullen de zegeningen des Heeren uitgestort worden en zijn, op

de Heiligen der Laatste Dagen wanneer die hunnen godsdienst na willen leven zooals het behoort.

Denkt u in het begrip: een Heilige der Laatste Dagen, ongenoegen hebbende met zijnen naaste en hem voor zijnen bisschop halende om hunne zaak te beslechten. Gezegend zij uwe zielen, wat voor nut steekt in zoo iets? Ik heb nooit iets van dien aard te doen gehad. Ik geloof wel dat ik dingen heb geleden, die mij het recht zouden hebben gegeven om naar mijnen bisschop te gaan en dien bisschop te vragen of hij maken kon dat mijn naaste zijnen plicht deed, maar ik heb geene voldoende gelegenheid gevonden om dat te doen en ik heb het nimmer gedaan. Ik heb nimmer onder de noodzakelijkheid verkeerd om voor den Hoogen Raad te komen met mijne moeilijkheden. Mijn godsdienst leert mij een beteren weg dan dat. Ik zou liever onrechtvaardigheid willen lijden dan, om zoo te zeggen, elk pond vleesch uit mijnen buurman te halen. En ik denk het voor de Heiligen der Laatste Dagen niet noodig om zoo ver in hun oordeel te gaan, in hun sympathieën en antipathieën, in hun verlangen om aanspraak op iets te maken dat zij denken dat het hunne is, om daarvoor de wet in den arm te nemen om de zaak recht te zetten. Geef en neem. Verzoent u met elkander. Ga niet naar den Raad van de Kerk, noch naar den Raad van het land om uw recht. Beslecht zelf uw moeiten en moeilijkheden; en, zooals Bisschop Hunter gewoon was te zeggen, wat een axioma is dat niet bedispu-teert kan worden, daar is slechts één weg waarin eene kwestie tusschen mannen en mannen bestaande, naar waarheid kan worden beslecht, en dat is als zij naar elkander toegaan en de zaak onderling uit den weg maken. De Raden kunnen geene moeilijkheden tusschen mij en mijnen broeder behandelen. Besluiten zij tégen hen, en in mijn voordeel, dan ontvang ik zoo'n besluit natuurlijk met blijdschap, en prijs het oordeel omreden het mij begunstigd heeft, maar mijn broeder verwerpt de beslissing, en onderwijl ik gevoel dat de zaak uit den weg geruimd is, is mijn broeder heelemaal niet voldaan, en veroordeelt het besluit, en is tegen mij verbitterd. Zoo is de eenige weg om eene moeilijke zaak tusschen broederen uit den weg te ruimen, dat zij henen gaan en het samen uit-maken en laat het dan ten volle en voor altijd gedaan zijn. Als wij den geest van het evangelie in onze harten hebben, als wij de liefde tot de waarheid een verblijf-plaats bieden in onze ziel, als wij onze naasten half zoo lief hebben als ons zelve, en in het bijzonder als wij God met heel ons hart, met heel ons gemoed en met alle kracht, lief hebben, dan kunnen wij gemakkelijk geven en nemen totdat wij de onstane moeiten tusschen bureu en broeders uit den weg kunnen ruimen zonder dat iemand anders behoeft te komen om ons daarin te helpen. Ik ben menigmaal geroepen geworden om anderen te helpen hunne moeiten op te ruimen,

maar ik zelf heb nog nooit iemand anders behoeven te vragen om te komen en te helpen de mijne aan kant te zetten. Ik denk, dat wij onzen godsdienst behoorden na te leven. Wij dienen de geboden van God te onderhouden. Wij dienen den geest van het evangelie in onze harten te bezitten, ons daarin te verheugen, en vruchten voort te brengen van dien geest in onze levens: geloof namelijk, hoop en liefdadigheid, liefde, nederigheid en vergiffenis in onze zielen en voor een ander, en wij dienen, zoover als mogelijk is, den geest van beschuldiging, van twist, welke leidt tot strijd, tot verwarring en verdeling onder de menschen, en den geest van hatelijkheid, — te ontgaan. O, ban de haat van u. De haat een plaats in uwe harten gegeven, of vijandschap en jaloezie zal hen, die dergelijke gevoelens toestaan in hunne zielen post te vatten, en zich in hunne gedachten vast te hechten, duizendmaal meer vergiftigen dan het anderen kwaad zal doen. Laat ons daarom deze dingen uit onze harten bannen, en uit onze gedachten. Laten wij rechtvaardig leven, laat de man zijne vrouw lief hebben, en waar en vriendelijk voor haar zijn, en laat de vrouw waar en vriendelijk zijn voor haren man, en laat hen beiden waar zijn, hunne kinderen liefhebben en biddende blijven voor hun welvaren; laten zij als een huisgezin vereenigd zijn, vereenigd in de Kerk; en als die toestand de grenzen uitbreidt van Zion, dan zullen wij het duizendjarige rijk onder ons hebben, en daar zal zijn: vrede op aarde, en in den menschen een welbehagen.

De Heere zegene u, en geve u Zijne gunst in al deze dingen.

HET SCHILDERIJ VAN GOD.

Verteld door

Wilford C. Brimley.

Ik heb dit verhaal gehoord, en vertel het nu opnieuw op mijn eigen manier: Een goed vader en eene goede moeder hadden een eenigen zoon. Vanaf zijne kindsheid hadden zij hem geleerd te bidden, en toen hij ouder werd, hadden zij hem veel uit den Bijbel voorgelezen, en hem dat verklaard. Zij hadden hem de beste opvoeding gegeven die in de stad waarin zij woonden, te verkrijgen was, en zij wenschten ten zeerste dat zijne opvoeding op de hoogeschool zoude worden voortgezet, opdat, bij zijn terugkeer, hij der gemeenschap van dienst zou kunnen zijn, hem zelf ten nutte, en tot eer voor zijne ouders. Tot dat einde hadden zij hunne middelen bespaard.

In het najaar, na beëindiging van den cursus aan de plaatselijke school, verliet Joe Turner de woning zijner ouders in het Westen, en ging naar een vermaarde hoogeschool in het oostelijke gedeelte van de Vereenigde Staten. Hij had kamers gehuurd met een aantal andere studenten in een pension dicht bij de school gelegen. Spoedig raakte

hij intiem vertrouwd met verscheiden van de jongelieden van zijn klas, en dikwijls maakte hij zijne lessen met hen rond een groote tafel in de eetzaal, maar meestal trok hij zich in zijn eigen kamer een weinig vroeger dan de anderen terug om zijne gebeden te doen, die altijd een deel van zijn dagelijksch leven waren geweest.

Op zekeren avond, toen hij aan de zijde van zijn bed was neergeknield, werd hij onderbroken door een van de jongelui die zijne kamer binnen kwam. Toen hij opstond vroeg hem de jonge man:

„Wat was je bezig te doen op je knieën, Joe?”

„Bidden” was het antwoord.

„Tot wien bidt je?”

„Ik bid natuurlijk tot God,” zei Joe, vrijuit.

„Heb je God ooit gezien?” vroeg zijn makker.

„Neen, dat heb ik niet.”

„Hoe kun je dan weten dat er een God is?”

Joe had het bestaan van God nooit betwijfeld, hij had altijd geloofd in de onderwijzingen van zijn ouders. Dit was de eerste maal dat hem zulks gevraagd werd. Hij deelde zijn studiegenoot mede dat hij zijnen vader dikwijls uit den Bijbel de geschiedenis van de schepping der aarde door God, had hooren voorlezen, alsmede van de handelingen met de menschen op aarde, en hoe God en de engelen waren verschenen.

Zijn medestudent vertelde toen aan Joe dat de Bijbel slechts een verslag geeft over een tijdvak van zesduizend jaar, maar dat de geleerden, de filosofen en andere mannen van groote geleerdheid, bewezen hadden dat de aarde vele duizenden jaren oud was; dat vele menschen den Bijbel waren gaan beschouwen als een legende omdat er klaarblijkelijk zoovele ongerijmdheden en onmogelijkheden in voorkwamen.

Maar Joe daarentegen antwoordde, dat hem altijd geleerd was geworden dat de Bijbel waarheid was, en dat hij geen reden had om de onderwijzingen van zijne ouders te betwijfelen.

De studiegenoot vroeg hem dan of hij niet dacht dat zijne ouders het mis hadden. Hadden zij eenig bewijs om de bevindingen der geleerden, die van deze zaak een studie hadden gemaakt, te bestrijden? Hij zeide dat zelfs godgeleerden de „hoogere critiek” op den Bijbel hadden aanvaard.

Joe zei weinig, maar dacht veel. Misschien hadden vader en moeder het mis gehad; zij waren slechts menschen van weinig opvoeding. Hij kon moeilijk begrijpen hoe hun geloof het zoude kunnen uithouden tegen de wijsheid van professoren, filosofen en mannen van groote geleerdheid.

Toen twijfel en onzekerheid de plaats innamen van het kinderlijk geloof, hield Joe op met bidden, niet in overweging nemende de gevolgen die dat op zijn leven moest hebben. Voor hem was bidden zonder geloof, geveinsdheid. Dikwijls betwijfelde hij nu den ernst van biddende

menschen tehuis, wien hij te voren had vereerd en geëerbiedigd. Hij werd rusteloos en onvoldaan, niet de oorzaak ervan beseffende. De onzekerheid van zijn gemoed verzwakte hem. Het roer wat zijne gangen had bestuurd, was terzijde gezet. Hij was alleen dan tevreden als hij zich diep in zijne studiën zette, of als hij zich met zijne makkers, die altijd vrij van alle zorgen schenen, ophield.

Na het college te zijn afgeloopen waren Joe's eenige gedachten op huis gericht, en op het weerzien van vader en moeder. Hij kon ternauwernood wachten om hen van zijn succes te vertellen. Zij zouden hem geen snoever noemen, maar alleen vervuld zijn met rechtvaardige trots. Zijne ouders hadden hem wat extra geld gezonden om hier en daar een kijkje te nemen, maar Joe was zoo verlangend om naar huis te gaan, dat zijn lang verwacht uitstapje slechts in de tweede plaats de noodige overweging werd gegeven. Na enkele cadeaux gekocht te hebben voor vader en moeder, pakte hij zijn koffer en ging op reis naar huis toe.

Op den vierden dag nadat hij de universiteit verlaten had, steeg Joe Turner aan het station van de plaats waar zijne ouders woonden, uit den trein. Het was maar een korte weg vanaf het station naar zijn tehuis, zoodat hij binnen tien minuten het grintpad had bereikt wat van het trottoir leidde naar de deur van de woning zijner ouders. Nabij de deur rook hij den zoeten geur der seringen die in vollen bloei stonden. Een frissche regen had kleur toegevoegd aan de laan, en een robijn was bezig den grond van wormen en insecten te ontdoen. Het huis was opnieuw geverfd geworden en vertoonde een prettige kleur van groen met wit afgezet.

Moeder Turner schreide van vreugde als zij haar zoon kuste en zijne armen om haar leest voelde, en zij besepte dat hij opnieuw veilig thuis was. Maar Joe's vader glimlachte van harte als hij naar zijnen zoon opkeek, nu groot en mannelijk, en hij dacht aan de vele malen dat hij hem op het paard had getild om met hem een ritje te maken.

Heel den namiddag zaten zij buiten de deur, terwijl Joe hen vertelde van zijne vele ondervindingen, en zij hem mededeeling deden van de veranderingen die in hun plaatsje hadden plaatsgegrepen. Alvorens zich voor den nacht terug te trekken, nam de oude Turner zijnen Bijbel, en las een hoofdstuk voor waarin sprake was van de wonderbare gebeurtenissen welke plaats zullen grijpen in de laatste dagen.

Toen hij met lezen ophield, vroeg Joe: „Vader, gelooft gij werkelijk dat de Bijbel waarheid is?”

Zijn vader was verwonderd over deze vraag.

„Natuurlijk geloof ik dat de Bijbel waarheid is. Heb ik u niet altijd zoo geleerd, mijn zoon?”

Joe besepte dat hij een teere plek had aangeraakt, maar hij verklaarde alles wat hem verteld was geworden, en hij deelde mede dat hij zijne

ideeën had gewijzigd en thans instemde met het algemeen gangbaar geloof der geleerde mannen.

De oude Turner wist dat het nutteloos zou zijn om met zijnen zoon in dien gemoedstoestand, te redeneeren, daarom zei hij maar weinig, maar nadat Joe zich had teruggetrokken, knielden hij en zijne vrouw aan de zijde van hun bed neer, en smeekten God vurig om hunnen zoon te redden van den vreeselijken geloofloozen toestand waarin hij geleid was geworden. Liever hadden zij hem als kind in eene ziekte zien sterven, dan hem te hebben zien opgroeien als een ongeloovige in het bestaan van zijnen Maker. Van welk nut kon hij voor het menschdom zijn wanneer hij oorzaak werd dat er onzekerheid kwam in de gemoederen van zijne medegenooten? Zij beseften dat de opvoeding der wereld, zonder de inspiratie van den Almachtige, een treurig gebrek had. Zij hielden niet op dit te overdenken en te bidden, tot ver in den nacht.

Den volgenden dag, nam de oude Turner, Joe mede op een uitstapje in hun eigen stad. Toen zij een nieuw opgericht gebouw naderden begon Joe zich te verwonderen, en daarna te bewonderen de schoonheid en de architectuur daarvan. Het was een museum en een kunstgalerij, en het was opgericht door algemeene bijdrage; verscheiden rijke menschen van de stad hadden grootelijks hunne gaven voor het gebouw afgestaan.^h Joe's eerste vraag was, „Wie waren de architecten van dit schoone gebouw?” Zijn vader dacht een oogenblik na, en antwoordde, „Ik zal je dat na een oogenblik vertellen.”

In den corridor stond een groote buffel, uitgehouwen in steen. Joe vroeg: „Welk groot beeldhouwer heeft dezen buffel gemaakt?”

Weer peinsde de vader een oogenblik en zeide, „Ik zal je dat na enkele minuten zeggen.”

Joe dacht het vreemd dat hij daarop om een antwoord wachten moest, maar zijne aandacht werd al spoedig in beslag genomen door verscheiden prachtige schilderijen, en zijne oogen bleven ten slotte gericht op één, wat de schoonste van alle scheen. Het was een prachtig schilderij, voorstellende de Moedermaagd en het Christuskind. Als hij daar stond, zich verwonderende, vroeg hij: „Vader, kent gij den naam van den kunstenaar die dat schilderij heeft gemaakt?”

De vader antwoorde: „Ja, mijn zoon, ik zal je dat aanstonds gaan vertellen.”

De avond naderde. De vader van den jongeman stapte naar een venster, op het westen gelegen, en zag op naar een ander schilderij.

Joe aan zijne zijde roepende, legde hij de hand op zijn schouder, en zei: „Mijn zoon, ge hebt mij drie vragen gesteld. Ge vroegte de de namen van de architecten die de plannen voor dit gebouw hebben geleverd. Zij zijn menschen van zeer bijzondere bekwaamheid, en hunne namen zijn L en T

„Je vroeg mij welk groot beeldhouder dien grooten buffel maakte bij den ingang van dit museum. Zijn naam is K., een inwoner van onze eigen plaats.”

„Daarna vroeg je naar den naam van den artist die het schilderij maakte van Maria en het Christuskind. Het origineel van dat schilderij hangt in een vermaard museum in Duitschland, en was geschilderd door den wereldbekenden Rembrandt.”

„Nu heb ik al je vragen beantwoord, en nu zou ik willen dat je mij een antwoord gaf. Mijn jongen, zie je dat veld met rijpend graan op de zuidelijke helling van gindschen heuvel?”

„Ja vader, ik zie het.”

„Ziet gij dat veld met gouden tarwe daar in die vallei juist beneden?”

„Ja.”

„Ziet ge dat vee zich daar voeden in die groene weide aan de zijde van die kronkelende rivier?”

„En ziet ge die heerlijke zon, zinkende daar in dat spiegelend meer en hare stralen zendende ver tot in het diepe blauwe luchtruim, aan elke wolk een gouden rand gevende?”

De jonge man was heelemaal weg in wat hij zag, en diep geroerd door zijns vaders omschrijving. Ten laatste zag hij op, en antwoordde: „Ja vader, ik zie het alles.”

Toen vroeg de vader: „Mijn zoon, wie maakte dat schilderij?”

Dien avond knielden de vader, de moeder en de zoon tezamen neder, en baden tot den grootste van alle kunstenaars, tot den Maker van Hemel en Aarde.

GEVOELSBEWIJS.

(Op waarheid gegrond.)

't Viel voor in Engeland. Twee sprekers debatteerden;
Een Methodist was d' een en 'd ander een „Mormoon”.
Een groote zaal vol volk — 't geval was ongewoon —
Hoorde aandachtvol hoe zich de woordenworst'laars weerden.

De zendeling „Mormoon” had zijn pleidooi besloten
Met een getuigenis der god'lijkheid van 't Werk
Waarin hij zich bevond: hij wist 't was Christus' Kerk,
Opnieuw op aard geplant, thans niet omver te stooten.

Nu treedt de Methodist, een dominee, naar voren.

„Waardoor”, vraagt hij, „weet gij 't? Is 't soms door uw gezicht,
Of door uw reuk, uw smaak, of uw gehoor wellicht?”

„Door geen van deze vier”, zoo laat zich de ander hooren.

De vrager denkt: „Ha, vrind, nu ben ik je te schrandel!”
 En met een blik die zegt: „Zóó kom ik aan mijn doel!”
 Spreekt hij spotlachend: „Ei, dus weet ge 't door 't gevoel?”
 „Zoo is 't, ik voel 't in heel mijn wezen”, antwoordt de ander.

Weer spotlacht dominee en gaat dan aan 't betoogen:
 „Voor hem die wijs beleid aan breede kennis paart,
 Is zulk gevoelsbewijs nog niet het minste waard,
 En hij die er op steunt, wordt zekerlijk bedrogen.”

Wijl hij nog staat en smaalt op „kennis zoo onzeker”,
 En rekt zijn weldoorwrocht maar stekelig betoog,
 Steekt handig de „Mormoon” een speld, de punt omhoog
 In den gevoerden stoel van den eerwaarden preeker.

Dan wacht hij doodbedaard op wat er zal gebeuren;
 De dominee neemt plaats, maar rijst ter zelfder stond.
 Er klinkt een leelijk woord uit zijn eerwaarde mond.
 Hij greinst als wil hij al de aanwezigen verscheuren.

De zend'ling krijgt de schuld — er kan niets anders volgen,
 Maar nú vraagt deze of soms de Eerwaarde het gezien,
 Gehoord wellicht, geproefd, geroken heeft misschien?
 „Neen, maar ik vóel het toch!” roept dominee verbolgen.

„Hoort nu”, zoo gaat met klem de zend'ling aan 't betoogen,
 Voor 't lachende publiek, dat ziet wat hij bedoelt,
 De Eerwaarde houdt voor wáár wat hij slechts heeft gevóeld,
 Wie steunt op zóó'n bewijs, wordt zekerlijk bedrogen!”

Salt Lake City, Utah.

FRANK I. KOOYMAN.

Om iets uit de Schrift te bewijzen, is het hoog noodzakelijk om in de eerste plaats een zekeren, bepaalden, onfeilbaren regel van uitlegging daar te stellen, zonder welken de geest verloren geraakt in onzekerheid en twijfel, altijd leerende, en nimmer in staat zijnde tot de kennis der waarheid te komen. Het verwaarloozen van zoodanig een regel heeft het menschedom in de uiterste verwarring en onzekerheid geworpen met betrekking tot zijne bijbelsche onderzoekingen. Inderdaad is alles, zoolang de menschen vrij worden gelaten om naar willekeur te veranderen, te vergeestelijken, of eenige onzekere of persoonlijke uitlegging te geven aan het woord van God, onzekerheid.

Uit: „Een Stem tot Waarschuwing”.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

HET CENTRALE BEGINSEL.

De godsdienst door de Heiligen der Laatste Dagen het Evangelie geheeten heeft als grondbasis vier beginselen, of uitgangspunten. Het eerste beginsel is geloof, het tweede bekeering, het derde de doop en het vierde de oplegging der handen voor de gave des Heiligen Geestes.

Ofschoon elk dezer vier beginselen van groote waarde is, zoo toch zou alle waarde direct komen te vervallen, werd uit hun midden het tweede beginsel of uitgangspunt, weggenomen. Schreven wij boven dit artikel „Het centrale beginsel”, dan bedoelden wij daar ook niet mede dat het beginsel, bekeering geheeten, in volgorde opgesomd, het middelste der vier is, wat trouwens bij een aantal van vier ook niet mogelijk is, maar wij meenden te zeggen dat bekeering daarom het centrale beginsel is, omdat het als 't ware de spil vormt waarom elk der anderen draait.

De apostel Jakobus zegt, in zijnen zendbrief, dat een geloof zonder de werken, een dood geloof is. En, dat is waar. Wat zou ons het geloof baten, wat zou ons de doop helpen, wat de oplegging der handen, wanneer dit alles niet tot ondergrond had eene bekeering, weliswaar ontsproten aan het geloof, maar daarentegen op 't zelfde oogenblik de eenige ware toetssteen vormende van het echte en ware geloof in God.

Alvorens het Evangelie te kennen, de op elkander volgende series der goddelijke voorschriften, leefde het menschedom in overeenstemming met de beginselen door hen zelf uitgedacht en door hen zelf tot levenswet verheven. Nu wenschen wij volstrekt niet te zeggen dat heel die wetten verkeerd zijn, en niets waard, maar toch is het voor een ieder onmogelijk om in elk opzicht de reine dingen van God te kennen, en te leeren in overeenstemming daarmede zijn leven in te richten, zonder het evangelie te kennen. Dat evangelie openbaart de dingen die God heeft ingesteld, onder de leiding van Zijnen Zoon Jezus Christus, strekkende ten dienst van de menschen. Door de kennis en de intoepassing brenging van deze dingen is het den menschen toegestaan voort te gaan op den weg des levens, om zich het eeuwig geluk en de eeuwige zaligheid te verzekeren. Nu moet die bekeering, zooals wij hebben gezegd, wortel weten te schieten uit het geloof, maar daar staat tegenover dat geloof geen ander uiterlijk, noch innerlijk, kenteeken kan toonen dan juist de bekeering. Vandaar

dat wij zeer veilig gaan wanneer we zeggen dat geloof zonder de werken der bekeering, en zichtbaar, voor een ander dood is. Jezus zeide in de dagen dat Hij op de aarde was, dat Zijne volgelingen gelijk waren aan eene stad, boven op eenen berg gelegen, die niet verborgen kon zijn, en eveneens gelijk aan een licht dat men op eenen kandelaar plaatst, maar niet onder eenen kooernaat, opdat het licht elkeen in het huis aanwezig, zoude mogen beschijnen.

Het is met die bekeering een zeer eigenaardige zaak. Hoewel wij ons enkel slechts ten volle kunnen bekeeren, in zooverre als volle bekeering alhier mogelijk is, langs de wetten en voorschriften ons door directe openbaring van God, door middel van het evangelie geworden, zoo toch moeten wij hierin niet mistasten en ons verbeelden dat niemand anders zich bekeeren kan dan alleen zij die met het evangelie, zooals wij het hebben leeren kennen, kennis maakten.

De wetten van God zijn weliswaar slechts tot volle openbaring gekomen in het evangelie, door onze tegenstanders het „Mormonisme” genoemd, maar daar staat weer tegenover dat alle beginselen die naar recht en waarheid streven, met hoeveel dwaalleer ze dan ook doorspekt mogen zijn, tot grondslag hebben de vroegere of latere godsopenbaring, in Zijnen tijd, allicht aan verre voorouders, gegeven.

De dingen intertijd door God bekend gemaakt waren natuurlijk in den tijd dat ze gegeven waren, volmaakt rein en zuiver, maar door den loop der tijd, onderwijl er geen verdere en nadere openbaringen meer aan toe zijn gevoegd, maar daarentegen de menschelijke instellingen en wetten voor een groot deel het licht der openbaring hebben vervangen, hebben ten gevolge gehad dat van de oorspronkelijke lijnen door God gegeven, slechts sporen zijn overgebleven, die weliswaar leiden in de goede richting, maar de verdere ontwikkeling aan de hand der goddelijke openbaringen behoeven, zullen zij dienstbaar zijn voor de toekomstige zaligheid en het geluk van het menschdom. Waren wij nu reeds, vóór wij met het evangelie in aanraking kwamen, deelgenooten van zoodanige lijnen en voorschriften, dan behoefde bij het aanvaarden van het evangelie de bekeering niet zoo ver worden gezocht, vandaar dan ook dat sommigen een heel eind verder op weg waren reeds, inzake de bekeering de krachten van de een meer dienen te worden ingespannen dan die van een ander, zal namelijk elkeen zich langs dezelfde wegen blijven bewegen.

Bekeering is en blijft verder het centrale beginsel omdat het de volle waarde vertegenwoordigt van de zaken die betrekking hebben op het evangelie in den zin van de bereiking van het eeuwig geluk. De doop is enkel maar een zeer kort durende inlijving; ook het opleggen der handen, ofschoon dit als gevolg heeft de altijddurende tegenwoordigheid van den Heiligen Geest, is op zich zelf maar een inleidend beginsel, wat zelfs, evengoed als de doop, zijne waarde

zal missen, zoo niet aan de echtheid ervan, behalve dat de verordening is voltrokken geworden door een met bevoegdheid geautoriseerd persoon — ook ten grondslag ligt de ware en oprechte bekeering van hem die deze verordening ondergaat. Wij hebben dus het volste recht te zeggen dat bekeering een centraal beginsel is, wat staat bovenaan de lijn der vier uitgangspunten van het evangelie, al wordt het dan, in volgorde opgesomd, niet het eerste, maar slechts het tweede genoemd.

Bekeering is gepredikt geworden door elken dienstknecht van God die ooit zijne voeten op aarde heeft gezet. Wij lezen reeds van Noach dat hij aan zijne tijdgenooten de bekeering predikte, hen aanzeggende dat, wanneer zij hiervan in gebreke bleven, er eenen vloed zoude komen die hen allen weg zou nemen, wat inderdaad later, volgens het gewijde geschiedverhaal — gebeurde. Bekeering werd voorts gepredikt door Jona die naar de groote stad Ninevé werd gezonden enkel met dit speciale doel. De Ninevieten bekeerden zich, sloegen dus acht op de prediking van den godsgezant, en de gevolgen daarvan waren dat God de stad spaarde, hen alzoo in de gelegenheid stellende de vruchten van deze bekeering in de toekomst ten toon te spreiden.

Bekeering werd voorts gepredikt door al de andere profeten wier geschiedenis en die van hunne bediening, ons in de gewijde bladen, van den Bijbel zoowel als van het Boek van Mormon, staan opgeteekend. Telkens weer was de roep des Heeren dat het volk zich voegen zoude naar Zijne voorschriften, omdat Hij wist dat alleen dan in de toekomst hen het geluk gegeven zou kunneu worden waarop zij aanspraak hadden, wanneer ze hun leven volgens Zijne geboden in gingen richten. Telkens weer. Maar ook telkens weer scheen het alsof de menschen, het volk van Israël namelijk, hunne harten gingen verharden, en geen acht sloegen op hetgeen hun door de godsgezanten werd geboden.

Totdat de Zoon des Menschen zelve kwam. Totdat Hij kwam die alleen in staat was naar volle waarheid den Vader te verklaren, omdat Zijne persoonlijkheid zóó rein was, en zóó lang in de voetsporen van Vaders geboden had geloopt, dat de zonde Hem ten eenemale vreemd was. Ook toen nog niet wilde het gros der menschheid gelooven, wilde men zich bekeeren, en Hij die oorspronkelijk was voorbestemd om de wereld te verlossen van de macht der zonde waarin zij en hare inwoners gebonden lagen, — Hij werd tot loon voor Zijn zelfopofferend werk, Zijn werk van zuiver altruïsme en humaniteit, aan het kruis gehangen, en smadelijk gedood. De bekeering van zonde, die toenmaals het Joodsche volk geestelijk en maatschappelijk had kunnen redden, werd nagelaten, en ofschoon de rechtvaardige(?) Fari- zeeën wel oogenschijnlijk de plichten der wet vervulden, zoo was het niemand minder dan de Zoon van God zelve die hen vergeleek bij gepleisterde graven, van buiten wel schoon schijnende, maar die van

binnen vol doodsbeenderen waren. De besnijdenis, waardoor zij het kenmerk droegen te behooren tot dat volk wat de Heer oorspronkelijk als Zijn volk had ter zijde gezet, kon hen niet baten, evenmin als het elk Heilige der Laatste Dagen nimmer ooit zal baten dat hij wel gedoopt is, maar nagelaten heeft de geest van bekeering in zijn hart post te doen vatten.

Uit zich het geloof niet door bekeering, dan is er slechts sprake van een surrogaat van geloof, een imitatie, een namaaksel, wat na zal laten dezelfde vruchten voort te brengen als het ware geloof. Leest men ook druiven van doornen, of vijgen van distelen? Weer was het niemand minder dan de Zoon van God die oorspronkelijk deze woorden zeide, met dezelfde bedoeling, om namelijk duidelijk te maken dat eerst dan een vijgeboom als zoodanig zoude worden erkend, wanneer inderdaad daaraan vijgen groeiden, en geene doornen, evenals ook eerst dan het ware geloof zoude kunnen worden onderkend, wanneer als natuurlijke vrucht daarvan de bekeering aanstonds zichtbaar werd.

Nu leven wij ruim negentien honderd jaren na Christus. Ruim negentienhonderd jaren alzo na die vroegere openbaringen van God, en thans gaat er opnieuw een roep door de wereld heen dat namelijk God van den hemel heeft gesproken, dat Hij opnieuw bekeering laat roepen tot de wereld, om het werk, eenmaal door den goddelijken Verlosser begonnen, voort te zetten. Wederom is die bekeering verbonden met dezelfde zaken als van voorheen, met een echt en waar geloof namelijk, geschikt om als vrucht het beginsel van bekeering voort te brengen, en aan de andere zijde vergezeld van den doop, als bevestigende verordening op die bekeering. De zaken zijn in 't geheel, althans in hun grondbeginsel, niet gewijzigd. En wederom vindt de prediking daarvan geen gehoor. De enkele weinigen die zich onderwerpen aan de roepstem, wanneer tot hen gekomen, worden door een zeker deel van het mensdome belachen, door een ander deel met onverschilligheid, door nog weer een ander deel met minachting, en door verreweg het grootste deel met diepen haat, beschouwd. Dezelfde oorzaken zullen altijd dezelfde gevolgen hebben. Oorzaak dat Christus in Zijne dagen verworpen werd was het feit dat de menschen in massa, zich liever gingen onderwerpen aan den vorst der duisternis, die met schijnschoone redeneeringen kwam en daardoor de menschen in hunne blindheid verstrikte, en opzette om kwaad te doen tegen de volgelingen van den nederigen Nazarener. Zoo ook thans. Niets meer en niets minder. Dezelfde geest die den Heer aan het kruis bracht, voor ruim negentien eeuwen geleden, diezelfde geest heeft ook Joseph Smith in de gevangenis te Carthage vermoord. Het eenige verschil tusschen de prediking van bekeering van toen en nu is, dat thans met alle stelligheid de beloofde gegeven is geworden dat

de Kerk en het Priesterschap nimmermeer van de aarde verdwijnen zullen, maar dat beide zaken tot in alle eeuwigheid zullen blijven bestaan, en voort zullen gaan zich steeds te vermeerderen, steeds te groeien en steeds meer vruchten voort zullen brengen, waarvan de waarde eenmaal zal worden ingezien door de wereld, wanneer zij onder tranen en zuchten van berouw zal moeten erkennen dat hetgeen door het „Mormonisme” als de ware weg tot bekeering verkondigd is geworden, inderdaad de waarheid was.

Aan ons de taak daaraan allen naar vermogen mede te helpen, als wanneer door deze dingen onze eigene zaligheid opgebouwd, ontwikkeld en bevestigd zal worden tot in alle eeuwigheid.

VREES IN EEN KLEIN KIND.

door

Lucy Wright Snow.

Een der grootste problemen die eene moeder heeft te ontmoeten, als zij hare kinderen behoorlijk wil leiden, is dat van vrees in een klein kind. Het is zeer belangrijk voor de moeders om eenige kennis te bezitten van de geaardheid van het gemoed van het kind, wanneer dat kind iets ontmoet waarvoor het schijnt te moeten vreezen, omreden dat dit instinct voorkomen moet worden, en de ouders in staat gesteld het kind op den rechten weg te leiden. Want werkelijk is het oude spreekwoord waar: „een ons voorbehoedmiddel is een pond medicijn waard”. Want door de verkeerde leiding van dit instinct van het kind kan het geheele leven van de toekomstige persoonlijkheid worden gedwarsboomd. Want een kind is niet een lafaard omreden zijne moeder het was, maar omreden zij niet in staat is geweest hem behoorlijk te leiden, doordat zij geen meester was over haar eigen gemoed.

Reeds op den leeftijd van twee maanden is de aanwezigheid van het instinct van vrees geconstateerd geworden, als wanneer het namelijk de vrees voor sterke geluiden laat zien, en een weinig later, de vrees om te vallen, enz. Het zenuwenstelsel van een kind is op dien leeftijd uitermate gevoelig. aangezien de hersenen alsdan nog zeer week en on-ontwikkeld zijn; het kind dient daarom tragsgewijze der wereld in geleid te worden, waarbij het teere gevoelige zenuwenstelsel tijd moet worden gegeven om tot zichzelf te komen, en stukje voor stukje der groote wereld aangepast. De teederheid en moederliefde, welke God aan iedere gewetensvolle moeder wil geven, moet op dien tijd harmonieuze en muzikale geluiden voortbrengen, zooals wiegeliedjes. enz. en zulks zal medehelpen. om de vrees op dien leeftijd te beheerschen. Natuurlijk, velen van onze laatste schrijvers vertellen ons dat voor het kindje niet moet worden gezongen, maar het is belachelijk

om de moeder het goddelijk genoeg te ontzeggen, om haar liefdesliedje voor haar kindje te zingen, en voor dit kindje om er van ver-stoken te zijn.

Omtrent den tijd dat de kleine hersentjes zich zoo vlug ontwikkelen, dat zij van verbeeldingsvoorstellen overvloeien, (omstreeks den leef-tijd van drie jaren) is het voor de moeder heel noodzakelijk om ge-noeg van de zieleuitingen van het kinderlijk gemoed te kennen, in staat te zijn behoorlijk partij te trekken van deze toestanden, om een muur van bescherming rond haar kind en deze gevaarlijke punten te kunnen bouwen.

Wij weten dat een kind een natuurlijk instinct van vrees bezit, wat slechts een normale waarschuwing is, zoodat andere kinderen, moge-lijk ook onwetende volwassenen, het kind op dezen teederen leeftijd bang kunnen maken met dingen als duisternis, dood, storm, politieman, enz. Vele ouders doen dit, en tot hen die dat doen, laat mij zeggen: zulk een gewoonte wordt uit onwetendheid geboren, en de toepassing ervan is de grootste onrechtvaardigheid die iemand jegens een kind kan begaan. Leer het kind op elke mogelijke wijze moed te hebben, en de vrees dat hij zich natuurlijk gaat ontwikkelen zal hem geen kwaad doen. Leest hem de verhalen voor van helden en van brave daden; en boven alle dingen, tracht het kind vertrouwen te doen krijgen in God. Wij vreezen de gevolgen van het breken van God's wetten, maar wij dienen rust te vinden in de liefde en het vertrouwen op Hem, dat deze vrees niet ontaarden zal in nadeel. Hoe belangrijk is het voorts dat eene moeder het er op aanlegt om voortdurend ver-trouwen in haar kind te stellen, zij moet daartoe een luisterende houding aannemen, luisterend om te voorkomen dat het kind ver-schriktmakende verhaaltjes worden verteld door anderen; zelfs ver-schriktmakende houdingen worden te zien gegeven. Als op het kind behoorlijk acht wordt gegeven, en het voorbereid is alvorens deze verschriktmakingen tot hem komen, dan zullen zij slechts weinig in-vloed meer op hem hebben.

De wijze moeder laat hare kleintjes weten dat zij hunne bedjes dikwijls gedurende den nacht bezoekt; zij vertelt hen hoe lief zij er uit zien als zij slapen, en van den hemelschen invloed, die zij ge-voelt rondom hen; zij kan bijvoorbeeld zeggen: „Moeder zal het venster wijd open zetten, om het lieve sterrenlicht gelegenheid te geven er in te schijnen, en opdat je de kleine kjkvorschen kunt hooren, en de eerste roep der vogels in den morgen”. Een zekere moeder, de waarde kennende van het vertrouwen op dien leeftijd (drie tot acht jaar) maakte altijd de volgende opmerking. als zij hen voor den nacht toedekte en hen een verzekerende bevestiging wilde geven: „De lieve engelen houden er van om dicht bij de kinderen te zijn en hen ge-zelschap te houden.” Een kind zal dan vragen: „Waarom kan ik de

engelen niet zien?" Het antwoord is gemakkelijk: „Ge kunt de engelen en hemelsche wezens met deze oogen niet zien, maar hemelsche wezens kunnen u wel zien." Dit antwoord voldoet aan een dubbel oogmerk — benevens een voldoende antwoord op de vraag, spreekt het ook van de heerlijkheid des hemels, en dit leidt ons tot een andere belangrijke oorzaak van vrees. De vrees voor den dood namelijk.

Door volwassenen behoort in hunne gesprekken, in tegenwoordigheid van kinderen, voorzichtigheid te worden beoefend aangaande den dood. Laat over den dood niet worden gesproken als iets afschrikwekkends, maar als den overgang naar een schoon Paradijs van Rust. Leer door eenvoudige verhaaltjes, hoe gelukkig en blij wij leefden bij onzen Hemelschen Vader, alvorens wij naar hier kwamen, en hoe wij opnieuw met Hem zullen leven, als wij deze aarde verlaten.

De vrees voor storm en onweer bij kleine kinderen kan gewoonlijk worden teruggebracht tot de indiscretie en het onverstand aan de zijde der ouders, door aan de kinderen een zekere zenuwachtigheid te doen zien bij zulke tijden. Als een moeder zelfbeheersching heeft geleerd en een biddend vertrouwen in den Heer, is het gemakkelijk voor haar om dezelfde mantel van bescherming te werpen over haar kind. Laat bij de eerste aankondiging van een onweer, de moeder op gewone wijze en vrij van alle opwinding, zeggen tot haar kind: „O, moeder heeft zich te haasten om klaar te komen met wat zij bezig is te doen, zoodat we straks tezamen in de deur kunnen staan om op het onweer te letten." Zij kan alsdan hare kinderen wijzen op de soort, de vorm, de kleur en den spoed van sommige, zich bewegende, wolken, en onmiddellijk zal het kind geheel in beslag worden genomen door hierop acht te geven, vergetende zijne vrees. Ware geschiedenissen vinden kinderen mooi, en geen tijd is zoo geschikt om de geschiedenis van de schepping te vertellen, als gedurende een storm of onweer.

Somtijds zal een kind vragen of de bliksem geen menschen doodt; het antwoord moet naar waarheid zijn, maar kan tevens wezen eene geruststelling, zooals: „bij gelegenheid wel, maar het zal u niet dooden."

Een weinig ruwheid zelfs is somtijds goed om onredelijke vrees en verschrikking tegen te gaan in enkele gevallen van hysterische opwinding, maar in een gewoon geval van vrees dient een kind gerustgesteld te worden door een beheerschte, laag-getoonde stem, vrij van alle opwinding, als wanneer de kalmte zal worden hersteld. In de meeste gevallen is het kind, wat het gemakkelijkste inzake vrees is gerustgesteld, hij die geleerd heeft zichzelf te beheerschen. Leer een kind de noodzakelijkheid van dikwijls die handelingen te herhalen, welke hem bang maken, opdat het gebruik en de gewoonte de vrees mogen verdrijven. Vrees voor de wet wordt een kind te dikwijls ingeprint door te zeggen: „Ik zal den politeman roepen." Deze uitdrukking be-

teekent hetzelfde als dat men zou zeggen „Ik ben niet in staat om je te leiden, mijn kind, ik zal je over moeten doen aan iemand anders die je niet zoo goed verstaat als ik doe.”

Leer het kind dat een ambtenaar van de wet een persoon is die hem beschermen zal, hem zoeken zal als hij verloren is, en inplaats ervan dat hij weg zou raken, hem terug zal brengen aan zijne ouders om beter op hem te passen; leer hem de wet lief te hebben, niet haar te vreezen. Een kind te leeren vreezen, is het eveneens noodzakelijk, het te leeren voorbereid te zijn, bijvoorbeeld leer een kind niet het water te vreezen, maar leer hem te zwemmen, en eveneens de waarschijnlijke gevolgen van te lang in het water te blijven; waarschuw het kind voor duiken, gaten, te ver te zwemmen, enz.

Te vele moeders hebben geen tijd om aan de dorstige begeerte van het kleine zesjarige knaapje, om eene „ware geschiedenis” te hooren, te voldoen, en om hun gouden gelegenheid hier aangeboden, te beseffen, om de kinderen moed te onderwijzen, en het wegdoen van vrees, door hen heldenverhalen te vertellen, zooals wij die zoo menigvuldig lezen in de gewijde geschiedenis.

En wij hebben het profetische woord dat zeer vast is, en gij doet wel dat gij daarop acht hebt, als op een licht, schijnende in eene duistere plaats, totdat de dag aanlichte, en de morgenster opga in uwe harten. Dit eerst wetende dat geen profetie der Schrift is van eigen uitlegging; want de profetie is voortijds niet voortgebracht door den wil eens menschen, maar heilige mannen Gods, van den Heiligen Geest gedreven zijnde, hebben ze gesproken.

Petrus.

Een vriend'lijk woord
Wordt graag gehoord,
Een makkend woord
Heeft nooit bekoord.

INHOUD:

Toespraak	blz. 373		Het Centrale Beginsel	blz. 381
Het Schilderij van God	„ 375		Vrees in een klein	
Gevoelsbewijs	„ 379		kind	„ 385

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.
Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50
Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.